

LBRIS

We know
books

anca șerban gaiu

toată lumea
îl iubește pe chopin

editura vinea
bucurești 2024

nocturnă/	5
pescăruși/	6
scrisoare din mariopol/	7
24 februarie 2022/	8
dimineața/	14
ferestrele somnului/	19
ana are mere/	21
patria e o mierlă/	23
legănare/	24
în țara mea/	25
13-15 iunie 1990/	26
31 august 2003/	33
toată lumea îl iubește pe chopin/	35
free solo i/	41
free solo ii/	42
free solo iii/	43
free solo IV/	45
free solo V/	49
în fiecare dimineață/	50
toate lucrurile bune se dărâmă în tăcere/	51

luntrea/	53
gnomii/	54
crustă	
cenușa soarelui	
cântec despre mare și frați/	57
cântec despre mare și mame/	58
peisaj fără nori/	59
cântec despre soare și tați/	60
borges și marea/	61
orașul de la mare/	62
pe plaja albă/	66
crochiu/	67
blue death and vodka/	68
cădere/	69
la marginea orașului/	70
toată tristețea/	71
isihie/	73
îți amintești?/	73
ultima mașină de scris/	78
jazz 1/	80
jazz 2/	81
jazz 3/	82
jazz 4/	83
jazz 5/	84
jazz 6/	85
jazz 7/	86
jazz 8/	87

LBRIS

We know
books

jazz 9/ 88

jazz 10/ 89

jazz 11/ 90

ultimul ceas de perete/ 91

alice în țara ceasornicului/ 92

fișă biografică/ 95

mașa cântă o nocturnă pentru ultima oară la pian în casa din kiev bombardată.

mașa cântă printre pereții căzuți, printre ferestrele aruncate, printre resturile de soare, printre florilor răului. cântă ca și cum sunetele pianului ar putea vindeca lumea. ca și cum hrana noastră cea de toate zilele ar fi focul. ca și cum din ochiul domnului ar curge o ploaie binefăcătoare care ne-ar spăla pe dinăuntru. ca și cum copiii s-ar așeza tăcuți în privirea mamei și ar adormi. ca și cum vântul s-ar putea prinde liniștit în continuare de urechea copacului. ca și cum păsările rupte, smulse de futună dintre limbile ceasului s-ar putea veșteji. mașa cântă dezvelindu-și genunchii, inima ca o meduză.

*olena și fiul ei de treisprezece ani au fost îngropați în parcare
blocului. în fiecare an, olena strângea bani ca să meargă la mare
împreună cu fiul ei.*

între două cruci calde a răsărit un fir de iarbă și o ninsoare mărunță s-a
așternut odată cu liniștea. în depărtare marea. nu se vede. dar se simte
mirosul sărat al coamelor de val. pescărușii se adună înlăuntrul
ochiului. zboară prin măruntaile calde încă. viața este o spirală. ah
mare, valul tău îmi linge mâinile, îmi linge tot trupul. parcare s-a
umplut de pescăruși. am amintiri frumoase cu mine atunci când eram
viu.

*dima,
mama a fost ucisă pe 9 martie. a murit repede, nu s-a chinuit.nu mai
avem nici casă. am îngropat-o pe mama în grădinița cu flori din fața
blocului. îți las aici o schemă ca să știi cum să ajungi la ea. îmi pare
rău că nu am putut să o apăr.*

dima, mama crește acum mai frumoasă decât florile care i-au supraviețuit. deasupra ei soarele s-a înnegrit, a putrezit și s-a desprins din corabia lui minunată. dima, doar pământul întinerește pentru că se hrănește cu sânge cald. pentru că degetele lui desenează. pentru că pântecul lui e un imens șotron. pentru că țâțele mării îs încă sunt pline de lapte. dima, pământul întinerește și crește mai verde decât merele, mai albastru decât cerul și mai galben decât lanurile de floarea soarelui. mai crud decât ochii balaurului. soarele a putrezit dima, dar mama se trezește odată cu florile așa cum obișnuia să o facă când eram mici. am visat-o. era in balcon. uda petuniile, violetele, rododendronul și capotul ei se umfla odată cu vântul.

pletele ei ștergeau cuțitele pline de sânge și capotul ei se umfla și se umfla, se întindea peste balcon, peste blocuri, peste orașe, peste marea cea neagră, peste lume. și toată lumea înflorea și avea aceeași poftă de viață ca a mamei care neștiutoare își uda florile, își mângâia câinele. și toată lumea se vindeca. toată lumea se îmbrățișa la lumina florilor uriașe, la lumina capotului ei de mătase.

semințele rele dormeau în burta pământului. au încolțit și au pocnit din toate încheieturile făcând un zgomot asurzitor. oamenii au tresărit. au privit soarele. e la locul lui. ah, poate a fost doar vântul. semințele au crescut. cozile lor au spart crusta pământului. au biciuit orașele. au răsturnat trenurile, fabricile, casele, norii. seara are părul alb. să ne ascundem în pești. florile alunecă în gropile comune și umbra lor întunecă pământul.

aliona, îți mai amintești cum ne plimbam cu bicicletele în parc? îți spălam părul și-ți spuneam că miroase a grâu copt amestecat cu mierle și maci. nu vreau să mor departe de tine sfâșiat de o bombă. vreau să murim ținându-ne de mână, în somn.

dragostea clatină
porțile vântului

mormântul unei foci răscolit
de cuțitele soarelui
pești de toate culorile
rup iarba de mare
cu dinții tăcuți și înfricoșați

memoria leagă dimensiunile timpului

ghearele undițelor
sfâșie singurătatea
norii cu gâtul tăiat
înnegresc amintirile
deasupra copacul crește
pocnind din toate încheieturile

nea volodimir a prins un pește
cu burta despicăță
îl îndeasă în buzunar
dezbracă cămașa
o îngroapă
în umărul însângerat
pe sub piele îi trece un fior ciudat
și marea se întinde
din scuar în scuar

glonțul călător se odihnește
în sfârșit la picioarele tale

bătrâna cu un singur ochi
s-a trezit
după un somn de
șaptezeci și șapte de ani

fluturile s-a lipit de zid
așteaptă să treacă
norul pâlnie

o secerătoare a intrat
în lanul de capete luminate
dinți și emoticoane
cafele și instinctul de supraviețuire
durerea și frica părți integrante
ale acestui mecanism
soarele despiciând spre seara
vârful copacului
soarele fără început
și sfârșit

pielea mamei mirosind a pin
sticla primului val
povara fotografiilor închise în dulap
laolaltă cu florile

în dormitor avem o ușă în tavan
pe care o deschidem când ne este prea cald
după ce ne-am sorbit din cearceaf
răsuflările
privim tancurile negre
care înconjoară orașul